

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-2967/2025-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca, Davora Pustijanca, predsjednika vijeća, dr. sc. Srđana Šimca, suca izvjestitelja i Nikoline Mišković, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja CROATIA OSIGURANJE d.d., Zagreb, Vatroslava Jagića 33, OIB: 26187994862, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić & partneri u Rijeci, N. Tesle 9/V-VI, protiv tuženika AVANGARD SHIPYARDS d.d., Pula, Sv. Polikarpa 8, OIB: 52305384992, kojeg zastupa punomoćnica Petra Catela Huseni, odvjetnica u Puli, Ul. Giardini 14, radi naknade štete u iznosu 393.257,68 EUR, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-128/2021-66 od 16. svibnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 21. travnja 2026.

presudio je

Odbijaju se kao neosnovane tužiteljeva i tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-128/2021-66 od 16. svibnja 2025.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom prvostupanjski sud je naložio tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 393.257,68 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama te troškove parničnog postupka u iznosu od 67.252,22 EUR. Tužitelju je naloženo tuženiku naknaditi parnične troškove u iznosu od 5.860,00 EUR, dok je tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan u iznosu od 6.860,00 EUR.

2. Tužitelj je protiv ove presude u točki III. njene izreke, podnio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, osporavajući odluku kojom mu je naloženo naknaditi tuženiku trošak postupka u iznosu od 5.860,00 EUR. U bitnome je istaknuo da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 156. st. 1. Zakona o parničnom postupku, kada je zaključio da je krivnjom tužitelja došlo do odgode ročišta od 26. listopada 2022. i da je stoga tužitelj dužan naknaditi tuženiku trošak zastupanja na tom ročištu. Prema žalbenim navodima, sud je takav zaključak utemeljio na okolnosti da je tužitelj podneskom preinačio tužbeni zahtjev šest dana prije navedenog ročišta, a da je taj podnesak tuženiku uručen tek na samom ročištu, zbog čega je tuženik zatražio odgodu radi očitovanja.

3. Tužitelj pritom ističe da je prvostupanjski sud zanemario činjenicu da se radilo o prvom pripremnom ročištu, pa da je, sukladno čl. 190. st. 1. Zakona o parničnom postupku, bio ovlašten do okončanja prethodnog postupka preinačiti tužbu, zbog čega se ne može smatrati da je zakasnio ili da je postupao protivno procesnim pravilima time što je preinaku podnio šest dana prije zakazanog ročišta.

4. Nadalje tužitelj navodi da su stranke i inače ovlaštene na pripremnom ročištu predlagati nove činjenice i dokaze te podnositi odgovarajuće prijedloge, pozivajući se na čl. 288.a i čl. 299. Zakona o parničnom postupku, pa da sama okolnost što je protivnoj strani trebalo ostaviti mogućnost očitovanja na podnesak ne znači da je odgoda ročišta posljedica krivnje stranke koja je koristila svoje zakonom dopuštene procesne ovlasti. Tužitelj posebno naglašava da se krivnja stranke, u smislu čl. 156. st. 1. Zakona o parničnom postupku, ne može temeljiti na poduzimanju radnje koju zakon izričito dopušta u određenom procesnom stadiju. U tom smislu smatra da nije bilo osnove teretiti ga troškom odgođenog ročišta samo zato što je preinačio tužbu unutar zakonom dopuštenog roka, odnosno prije isteka roka za poduzimanje takve radnje.

5. Konačno, tužitelj je istaknuo da je njegov punomoćnik predmetni podnesak dostavio punomoćniku tuženika putem elektroničke pošte 21. listopada 2022., dakle, pet dana prije održavanja ročišta, pa drži da ni s tog aspekta nije bilo osnove zaključiti da je odgoda ročišta uzrokovana njegovom krivnjom.

6. Tuženik je protiv ove presude podnio žalbu uopćujući na bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje te pogrešnu primjenu materijalnog prava. Tuženik prije svega osporava zaključak prvostupanjskog suda o postojanju tužiteljeve aktivne legitimacije, navodeći da u konkretnom slučaju nisu ispunjene pretpostavke za subrogaciju iz čl. 723. Pomorskog zakonika („Narodne novine“ broj: 181/04, 76/07, 146/08, 61/11, 56/13, 26/15 i 17/19; dalje: PZ). On drži da tužitelj nije bio dužan isplatiti naknadu štete, jer predmetni štetni događaj nije bio obuhvaćen osigurateljnim pokrićem prema ugovoru o osiguranju i pripadajućim institutskim klauzulama, budući da je šteta nastala izvan prostora brodogradilišta osiguranika i u okolnostima koje nisu pokrivena policom. Slijedom toga, isplata izvršena izvan ugovorne obveze ne može proizvesti pravni učinak subrogacije, pa tužitelj nema pravo regresa prema tuženiku.

7. Nadalje, tuženik prigovara pravnoj kvalifikaciji odgovornosti, ističući da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio pravila o objektivnoj odgovornosti za opasnu stvar. U konkretnom slučaju, prema žalbenim navodima, i kod tužiteljevog osiguranika i kod tuženika radi se o djelatnostima koje imaju obilježja opasnosti, zbog čega je riječ o konkurenciji dviju opasnih djelatnosti i u odnosu na odgovornost za štetu treba primijeniti načelo krivnje. U tom smislu tuženik naglašava da sud nije utvrdio uzrok pucanja sajle niti eventualne propuste u postupanju tuženika, pa zaključak o njegovoj odgovornosti smatra preuranjenim i pravno neosnovanim.

8. Tuženik nadalje ističe da je činjenično stanje ostalo nepotpuno i pogrešno utvrđeno, jer prvostupanjski sud nije razjasnio odlučne okolnosti vezane uz uzrok štetnog događaja, niti je pravilno ocijenio izvedene dokaze, osobito nalaze i mišljenja

vještaka. Smatra da je sud selektivno prihvatio dijelove nalaza koji idu u prilog tužitelju, dok je zanemario ključne nalaze prema kojima uzrok potonuća broda nije sam pad s dizalice, već prodor mora kroz otvorene otvore na brodu. Takvo obrazloženje drži proturječnim sadržaju dokaza i nedostatnim za valjan zaključak o odgovornosti, čime je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka.

9. U odnosu na ugovorni odnos stranaka, tuženik osporava zaključak prvostupanjskog suda da se na konkretni odnos ne primjenjuju njegovi Opći uvjeti poslovanja. Ističe da su isti činili sastavni dio ugovora o podizanju broda, da su osiguraniku tužitelja bili poznati kroz dugogodišnju poslovnu suradnju te da ih je sud neosnovano isključio iz primjene. Posebno naglašava da prema tim uvjetima tuženik odgovara samo u slučaju grubog nemara, dok je odgovornost isključena u situacijama koje se odnose na stabilnost plovila i okolnosti na koje je naručitelj bio dužan upozoriti, što u konkretnom slučaju nije učinjeno.

10. Dalje, tuženik osporava postojanje uzročne veze između njegovog postupanja i nastale štete, navodeći da pad broda s dizalice nije bio uzrok njegovog potonuća, već da je potonuće posljedica isključivo propusta tužiteljevog osiguranika. U tom smislu ističe da otvori na brodu nisu bili zatvoreni prije manipulacije brodom i prije tegljenja, da brod nije bio pripremljen sukladno pravilima struke i propisima o tegljenju te da je upravo prodor mora kroz takve otvore uzrokovao njegovo potonuće. Smatra da između pada broda i konačne štete ne postoji pravno relevantna uzročna veza, pa eventualna odgovornost tuženika može obuhvatiti samo štetu nastalu samim padom broda.

11. U tom kontekstu tuženik posebno naglašava da visina štete koja bi eventualno bila u uzročnoj vezi s njegovim postupanjem iznosi oko 12.029,00 EUR, kako proizlazi iz nalaza vještaka, dok je preostali, znatno veći dio štete posljedica potonuća broda i njegovog dugotrajnog boravka na morskom dnu. Ističe da brod nije pravodobno izvađen iz mora, unatoč nalogu nadležnog tijela, čime je dodatno povećan opseg štete, pa tuženik ne može odgovarati za takvo povećanje štete koje nije u uzročnoj vezi s njegovim postupanjem.

12. Tuženik također osporava zaključak prvostupanjskog suda o podijeljenoj odgovornosti u omjeru 50:50%, smatrajući da takva ocjena nema uporišta u provedenim dokazima. Drži da je sud proizvoljno odredio omjer doprinosa, bez jasnog utvrđenja u kojem je dijelu pojedina radnja utjecala na nastanak i opseg štete, pri čemu je zanemario odlučne okolnosti koje upućuju na isključivu ili barem pretežitu odgovornost osiguranika tužitelja.

13. Konačno, tuženik prigovara i odluci o zateznim kamatama, navodeći da je prvostupanjski sud pogrešno odredio početak tijeka kamata i primijenio pogrešnu kamatnu stopu, budući da nije pravilno utvrdio trenutak dospijeca obveze, niti je vodio računa o pravnoj prirodi regresnog potraživanja koje nastaje tek isplatom naknade iz osiguranja. Smatra da je time pogrešno primijenjeno materijalno pravo u dijelu odluke o sporednim potraživanjima.

14. Tužiteljeva i tuženikova žalba nisu osnovane.

15. Nakon što je pobijana presuda ispitana na temelju čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud utvrđuje da je ona u pobijanom dijelu pravilna i zakonita.

16. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu novčanog iznosa s osnove regresnog potraživanja osiguratelja, koji nakon isplate naknade štete po polici osiguranja broda u gradnji njegovom osiguraniku traži od tuženika, kao štetnika, naknadu isplaćenog iznosa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Tužitelj svoj zahtjev temelji na tvrdnji da je šteta nastala uslijed tuženikove odgovornosti za ovu pomorsku nesreću prilikom podizanja broda u gradnji, dok tuženik osporava kako osnovu tako i visinu potraživanja.

17. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio osiguratelj broda u gradnji oznake „Gradnja 110“, kao ni da je dana 8. veljače 2021. u tuženikovom brodogradilištu došlo do štetnog događaja prilikom podizanja navedenog broda dizalicom u tuženikovom vlasništvu, kada je uslijed pucanja sajle brod pao u more. Također nije sporno da je brod nakon toga potonuo 9. veljače 2021., te da je iz mora izvađen 8. ožujka 2021., kao ni da je tužitelj u vezi predmetnog štetnog događaja izvršio određene isplate na ime naknade štete i troškova vađenja broda.

18. Među strankama je sporno ima li tužitelj aktivnu legitimaciju za podnošenje predmetnog zahtjeva, odnosno je li ispunio pretpostavke za stupanje u prava svog osiguranika temeljem zakonske subrogacije. Nadalje, sporna je osnova odgovornosti za nastalu štetu, odnosno je li za štetni događaj odgovoran tuženik, tužitelj osiguranik ili obje strane, kao i pravna priroda te odgovornosti. Pri tome tuženik osporava primjenu pravila o objektivnoj odgovornosti i ističe da je riječ o konkurenciji dviju opasnih djelatnosti zbog čega bi se odgovornost trebala ocjenjivati prema načelu krivnje. Sporno je i postojanje uzročne veze između radnji tuženika i nastale štete, osobito u dijelu koji se odnosi na potonuće broda, pri čemu tuženik tvrdi da pad broda s dizalice nije uzrok cjelokupne štete, već da je potonuće posljedica propusta osiguranika tužitelja, uključujući nepripremljenost broda i otvorene otvore kroz koje je prodrlo more.

19. Također sporan je doprinos pojedine strane nastanku i opsegu štete, odnosno postoji li i u kojem omjeru odgovornost tuženika u odnosu na tužiteljevog osiguranika, te i visina štete koju je tuženik eventualno dužan naknaditi, kao i odluka o zakonskim zateznim kamatama, osobito u pogledu početka njihova tijeka i primijenjene kamatne stope.

20. O tužiteljevoj žalbi

21. Tužiteljevi žalbeni navodi nisu osnovani. Prvostupanjski sud je pravilno primijenio odredbu čl. 156. st. 1. ZPP-a, kada je tužitelju naložio naknaditi tuženiku trošak zastupanja na ročištu od 26. listopada 2022., jer je utvrdio da je do odgode tog

ročišta došlo uslijed postupanja tužitelja. Suprotno žalbenim navodima, činjenica da je tužitelj bio ovlašten preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, sukladno čl. 190. st. 1. ZPP-a, ne isključuje njegovu odgovornost za troškove koje je takvom radnjom prouzročio protivnoj strani. Procesna dopuštenost određene radnje ne znači da troškovne posljedice njezina poduzimanja ne mogu teretiti stranku koja ju je poduzela.

22. Iz stanja spisa proizlazi da je tužitelj neposredno prije zakazanog ročišta preinačio tužbeni zahtjev, zbog čega je tuženiku bilo potrebno omogućiti očitovanje, što je rezultiralo odgodom ročišta. Time je pravilno zaključeno da je upravo tužiteljevo postupanje bilo uzrok nastanka troška na strani tuženika. Neosnovano se tužitelj poziva na odredbe čl. 288.a i čl. 299. ZPP-a, budući da ovlaštenje stranke da u pripremnom stadiju postupka iznosi nove činjenice i dokaze ne isključuje njezinu obvezu snošenja troškova koje je takvim postupanjem prouzročila.

23. Nadalje, okolnost da je podnesak dostavljen punomoćniku tuženika nekoliko dana prije ročišta ne utječe na pravilnost pobijane odluke, jer je prvostupanjski sud osnovano ocijenio da tuženiku treba osigurati primjeren rok za očitovanje, koji mu mora biti osiguran radi ostvarivanja prava na učinkovito izjašnjenje u postupku, što je nužno dovelo do odgode ročišta. Slijedom navedenog, žalbeni navodi tužitelja nisu doveli u sumnju pravilnost i zakonitost pobijanog dijela odluke.

24. O tužnikovoj žalbi

25. U odnosu na tuženikove žalbene navode kojima osporava postojanje tužiteljeve aktivne legitimacije, ovaj sud nalazi da oni nisu osnovani. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da tužitelj ima aktivnu legitimaciju, pozivajući se na odredbu čl. 723. st. 1. PZ-a, prema kojoj isplatom naknade iz osiguranja osiguratelj stupa u prava osiguranika prema odgovornoj osobi (zakonska subrogacija). U tom smislu sud je ocijenio da za postojanje prava na regres nije odlučno je li šteta bila pokrivena policom osiguranja, već je odlučna činjenica da je tužitelj izvršio isplatu, čime je stupio u pravni položaj svog osiguranika.

26. U pogledu odgovornosti za štetu, prvostupanjski sud je utvrdio da se radi o šteti od opasne stvari, u smislu odredbi čl. 1063. i čl. 1064. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO), prema kojima za štetu od opasne stvari odgovara njezin vlasnik, odnosno osoba koja se njome koristi, neovisno o krivnji. Budući da dizalica (travel lift), s koje je došlo do pada broda mase više stotina tona uslijed pucanja sajle, po svojim svojstvima i načinu uporabe predstavlja opasnu stvar, pravilno je na odnos stranaka primijenjen princip objektivne odgovornosti.

27. Okolnost na koju upire tuženik, da i druga strana obavlja djelatnost s povećanim rizikom, ne dovodi sama po sebi do isključenja primjene pravila o objektivnoj odgovornosti, već može biti relevantna isključivo za ocjenu doprinosa nastanku štete u smislu čl. 1092. ZOO-a, što je prvostupanjski sud i uzeo u obzir.

28. Takav zaključak prvostupanjski sud je utemeljio na temelju pisanog nalaza i mišljenja sudskog vještaka Marino Sorić, kao i njegove usmene dopune na raspravi, iz kojih proizlazi da je do puknuća sajle došlo uslijed nedostataka u održavanju dizalice, čime je potvrđena uzročna veza između uporabe opasne stvari i nastalog štetnog događaja.

29. Ujedno, sukladno odredbi čl. 1067. st. 1. ZOO-a, prema kojoj se odgovornost za štetu od opasne stvari isključuje samo ako se dokaže da šteta potječe od uzroka izvan stvari, čije se djelovanje nije moglo predvidjeti, izbjeći ili otkloniti, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da tuženik takve okolnosti nije dokazao. Prvostupanjski sud je nadalje utvrdio da je do štetnog događaja došlo uslijed pucanja sajle na tuženikovo dizalici, što je uzrokovalo pad broda u more, a potom i njegovo potonuće, te je u vezi s tim pravilno zaključio da postoji uzročna veza između djelovanja opasne stvari i nastale štete.

30. U pogledu uzročne veze, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da je do štetnog događaja došlo uslijed pucanja sajle na dizalici tuženika, što je uzrokovalo pad broda u more. Takav zaključak ima uporište u nalazu i mišljenju sudskog vještaka Marino Sorić, iz kojeg proizlazi da je do pucanja sajle došlo uslijed neadekvatnog održavanja dizalice.

31. Istodobno, iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Igora Šikića, proizlazi da je do potonuća broda došlo zbog prodora mora kroz otvorene otvore na brodu, što upućuje na propuste osiguranika tužitelja u pripremi broda.

32. Prvostupanjski sud je pravilno cijenio oba navedena nalaza te zaključio da postoji jedinstveni štetni događaj započet padom broda, dok su naknadne okolnosti utjecale na opseg štete, ali ne i na prekid uzročne veze. Takva ocjena nije u suprotnosti s nalazima vještaka, već predstavlja njihovu logičnu i pravno relevantnu valorizaciju.

33. U tom kontekstu valja ocijeniti i tuženikove žalbene navode koji se odnose na izostanak dozvole za tegljenje te na postupanje osiguranika tužitelja nakon štetnog događaja. Neosnovani su tuženikovi žalbeni navodi kojima se osporava pravilnost utvrđenja prvostupanjskog suda u dijelu koji se odnosi na značaj izostanka dozvole za tegljenje broda, kao i na okolnost da tužiteljev osiguranik nije odmah nakon štetnog događaja pristupio vađenju potonulog broda.

34. Naime, prvostupanjski sud je pravilno ocijenio da okolnost eventualnog izostanka dozvole nadležnog tijela za tegljenje broda nije od odlučnog utjecaja na pravni položaj tužitelja u ovom postupku, budući da šteta nije nastala tijekom radnje tegljenja, već naknadno, u brodogradilištu tuženika, prilikom podizanja broda dizalicom u vlasništvu tuženika, kada je uslijed pucanja sajle došlo do pada broda u more. Slijedom toga, eventualne nepravilnosti u vezi s tegljenjem ne mogu se dovesti u pravno relevantnu uzročnu vezu s nastankom štetnog događaja koji je predmet ovog postupka, pa ih je prvostupanjski sud osnovano ocijenio pravno neodlučnima.

35. Jednako tako, pravilno je prvostupanjski sud ocijenio i značaj činjenice da tužiteljev osiguranik nije odmah nakon potonuća broda pristupio njegovom vađenju iz mora. Iz utvrđenja proizlazi da je navedena okolnost mogla imati utjecaj na povećanje opsega štete, ali ne i na sam nastanak štetnog događaja. Takav zaključak ima uporište u nalazu i mišljenju Fakulteta strojarstva i brodogradnje, izrađenom izvan ovog parničnog postupka, iz kojeg proizlazi da je, s obzirom na tehničke mogućnosti, bilo realno očekivati ranije vađenje broda iz mora, čime bi se u određenoj mjeri ograničio opseg nastale štete.

36. Međutim, pravilno je prvostupanjski sud navedene okolnosti uzeo u obzir isključivo u okviru ocjene doprinosa oštećenika nastanku i povećanju štete, sukladno odredbi čl. 1092. ZOO-a, a ne kao okolnosti koje bi mogle dovesti do prekida uzročne veze između štetnog događaja i nastale štete.

37. Slijedom navedenog, žalbeni navodi tuženika u ovom dijelu nisu osnovani.

38. Prvostupanjski sud je istodobno utvrdio da je nastanku i opsegu štete doprinio i tužiteljev osiguranik, osobito zbog činjenice da otvori na brodu nisu bili zatvoreni, što je omogućilo prodor mora i uzrokovalo potonuće broda, kao i zbog toga što brod nije pravodobno izvađen iz mora, čime je povećan opseg štete. Polazeći od navedenog, prvostupanjski sud je primjenom odredbi o podijeljenoj odgovornosti (čl. 1092. ZOO-a) ocijenio da postoji doprinos obje strane nastanku štete u jednakom omjeru, te je odgovornost podijelio na način da svaka strana snosi 50% štete.

39. Neosnovani su i žalbeni navodi tuženika kojima se osporava zaključak o podijeljenoj odgovornosti. Prvostupanjski sud je, cijeneći sve okolnosti konkretnog slučaja, uključujući nalaze i mišljenja vještaka, pravilno primijenio odredbe Zakona o obveznim odnosima o doprinosu oštećenika, i to čl. 1092. st. 1. ZOO-a, prema kojemu ako je oštećenik pridonio da šteta nastane ili da bude veća nego što bi inače bila, sud će naknadu razmjerno smanjiti, vodeći računa o okolnostima slučaja, a osobito o stupnju krivnje jedne i druge strane.

40. Polazeći od navedene odredbe, sud je utvrdio da su i tuženik i osiguranik tužitelja svojim postupanjem pridonijeli nastanku i opsegu štete, i to u jednakom omjeru. Pri tome valja istaknuti da je ocjena doprinosa nastanku štete činjenično pitanje koje sud rješava na temelju slobodne ocjene dokaza sukladno čl. 8. ZPP-a, vodeći računa o svim okolnostima konkretnog slučaja. Određivanje omjera doprinosa ne zahtijeva matematičku preciznost, već predstavlja rezultat sudske ocjene ukupnosti provedenih dokaza, pri čemu je sud ovlašten, u granicama svoje diskrecije, utvrditi razmjer odgovornosti stranaka (čl. 223. st. 1. ZPP-a).

41. U konkretnom slučaju, prvostupanjski sud je takvu ocjenu dao na temelju nalaza i mišljenja sudskih vještaka te ostalih provedenih dokaza, a žalbeni navodi tuženika ne sadrže takve razloge koji bi doveli u sumnju pravilnost i zakonitost takve ocjene, već se svode na osporavanje činjeničnih utvrđenja i drugačiju interpretaciju provedenih dokaza, što samo po sebi nije dostatno za prihvaćanje žalbe.

42. U pogledu visine štete, prvostupanjski sud je prihvatio tužbeni zahtjev u okviru postavljenog zahtjeva, uzimajući u obzir da je tužitelj izvršio isplate po osnovi predmetnog štetnog događaja, te je primjenom odredbi čl. 963. ZOO-a i čl. 723. PZ-a priznao pravo tužitelju na naknadu isplaćenog iznosa od strane tuženika kao odgovorne osobe.

43. Pri tome je sud pravilno uzeo u obzir nalaz i mišljenje sudskog vještaka Igora Šikića, na koje se u bitnome oslonio, iz kojeg proizlazi da je šteta nastala kao posljedica potonuća broda višestruko veća od štete nastale samim padom broda s dizalice, pri čemu je utvrđeno da je šteta uzrokovana padom broda relativno manja u odnosu na ukupni opseg štete.

44. Polazeći od navedenog, prvostupanjski sud je pravilno ocijenio da se šteta ne može ograničiti isključivo na posljedice pada broda, kako to neosnovano ističe tuženik, već da ukupna šteta predstavlja rezultat jedinstvenog uzročno-posljedičnog slijeda događaja, započetog padom broda, a nastavljenog njegovim potonućem, uz uvažavanje doprinosa oštećenika u smislu smanjenja naknade. Stoga tuženikovi žalbeni navodi kojima se njegova odgovornost nastoji ograničiti na iznos štete procijenjen za sam pad broda ne dovode u sumnju pravilnost zaključka prvostupanjskog suda o visini štete koju je dužan naknaditi.

45. U odnosu na visinu štete, neosnovano tuženik ističe da bi njegova odgovornost bila ograničena na iznos od oko 12.029,00 EUR, koji prema nalazu vještaka predstavlja štetu nastalu samim padom broda. Naime, iz nalaza vještaka Igora Šikića proizlazi da je ukupna šteta posljedica i pada i potonuća broda, pri čemu potonuce predstavlja nastavak istog štetnog događaja. Stoga prvostupanjski sud pravilno nije prihvatio izdvajanje samo jednog segmenta štete, već je ukupnu štetu sagledao kao posljedicu jedinstvenog uzročno-posljedičnog slijeda, uz uvažavanje doprinosa oštećenika kroz smanjenje odgovornosti tuženika.

46. Neosnovani su i žalbeni navodi koji se odnose na primjenu tuženikovih Općih uvjeta budući da tuženik nije dokazao da su isti na valjan način postali sastavni dio ugovornog odnosa s osiguranikom tužitelja, pa ih prvostupanjski sud pravilno nije primijenio.

47. Slijedom svega navedenog, sud je naložio tuženiku isplatu utuženog iznosa s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

48. Konačno, u odnosu na žalbene navode kojima se osporava odluka o zakonskim zateznim kamatama, ovaj sud nalazi da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio početak tijeka kamata i primijenio odgovarajuću kamatnu stopu sukladno važećim propisima, imajući u vidu trenutak dospijeca pojedinih iznosa koje je tužitelj isplatio.

49. Naime, sukladno odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a, dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, pored glavnice, i zatezne kamate, dok prema st. 2. iste odredbe obveza plaćanja zateznih kamata nastaje od dana dospijeca novčane obveze pa do njezina ispunjenja.

50. U ovom, dospijeće obveze tuženika pravilno je vezano uz trenutak kada je tužitelj izvršio pojedine isplate iz osnova štetnog događaja, budući da je tek tada nastala njegova regresna tražbina prema tuženiku, slijedom čega je pravilno određen i početak tijeka zateznih kamata.

51. Suprotno žalbenim navodima, nema osnove za zaključak da bi zatezne kamate mogle teći tek od dana podnošenja tužbe, budući da obveza naknade štete dospijeva u trenutku kada je šteta nastala, odnosno u ovom slučaju kada je tužitelj izvršio isplatu i time stekao pravo na regres, pa tuženik od tog trenutka dolazi u zakašnjenje u smislu citirane odredbe čl. 29. ZOO-a.

52. Odluka o troškovima postupka je također pravilna i zakonita. Prvostupanjski sud je o troškovima postupka odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a, vodeći računa o uspjehu stranaka u sporu, kao i o odredbi čl. 155. ZPP-a kojom je propisano da sud odlučuje koji su troškovi bili potrebni za vođenje parnice. S obzirom na djelomičan uspjeh stranaka u sporu, pravilno je prvostupanjski sud izvršio razmjerno odmjeravanje troškova te dosudio svakoj stranci troškove u skladu s njezinim uspjehom, pri čemu žalbeni navodi tuženika ne dovode u sumnju pravilnost takve odluke niti ukazuju na nepravilnu primjenu materijalnog prava.

53. Slijedom svega navedenog, žalbeni navodi tužitelja i tuženika nisu doveli u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude, pa je odlučeno je kao u izreci (čl. 368. st. 1. ZPP-a).

Zagreb, 21. travnja 2026.

Predsjednik vijeća
Davor Pustijanac

Broj zapisa: **9-30886-eb60e**

Kontrolni broj: **06a7f-85b75-b5e2b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.